

efter Mindretallets Opfattelse være »nødvendigt, at der fra Lovgivningsmagtens Side stilles de samme Krav til Banker og Sparekasser, naar Talen er om de paagældende Pengeinstitutters Anbringelse af de modtagne Indskud paa Kontrabog«, og Mindretallet stillede derfor et Ændringsforslag om Indsættelse af nogle Bestemmelser, der sigter herpaa, og hvorved »den af Bank- og Sparekassekommissionen saa stærkt ønskede Adskillelse imellem *Bankvirksomhed* og *Sparekassevirksomhed*« vilde opnaas, idet »Bankerne, for saa vidt de modtager Indskud paa Kontrabøger, herefter skal have en særlig Spareafdeling for de paa Kontrabog indsatte Beløb«. Ændringsforslaget forkastedes med 47 St. mod 24.

Endvidere forelaa et af et Mindretal, Jensen-Sønderup og Schovelin, stillet Ændringsforslag, sigtende til at betrygge Likviditeten af Bankernes, navnlig de større Bankers, Midler, gaaende ud paa, at en vis Del af en Banks Midler skal være til Stede enten i Kontanter (gangbar Mønt, Nationalbanksedler) eller anbragt paa Folio (Anfordring) i Nationalbanken. Ændringsforslaget forkastedes med 48 St. mod 14. (Ved 3. Behandling stillede Ændringsforslaget paa ny, denne Gang af 5 Medlemmer, nemlig af de to oprindelige Forslagsstillere samt P. E. Hansen, Jørgen Jensen og Kvist. Ændringsforslaget forkastedes med 34 St. mod 29).

Endelig kan nævnes, at Udvalgets Medlem Birch i Betænkningen udtaler, at han ikke ønsker en Maksimal-Indlaansrente, hvad han ved tidligere Lejligheder har givet til Kende, men at han desuagtet har medvirket ved Opstillingen af og deltaget i Indstillingen om den ovenfor under Nr. 2 anførte Ændring om Indførelse af en saadan Maksimal-Indlaansrente »i Haab om, at den ved dette Forslag opnaaede Overenskomst uden at skade Sparetanken skal muliggøre en Afslutning af den mangeaarige Strid om Stempelfrihed for Spareindskud i Banker«. En saadan Bestemmelse vil, mener Mindretallet, imødekomme det af et Mindretal i Sparekasse- og Bankkommissionen fremsatte Ønske om et Organ, af hvilket der kan »gribes regulerende ind overfor fremkommende Tilbøjeligheder hos visse Pengeinstitutter til gennem en unaturlig høj Indlaansrente at forskaffe sig Indlaansmidler«, samtidig med, at Bestemmelsen undgaar den Fare, som et andet Kommissionsmindretal fandt forbundet